

Άλλο ένα βράδυ θα περάσει μάλλον δύσκολα όπως και τα προηγούμενα βράδια εδώ και ένα μήνα.

Βλέπεις, η μάχη που γίνεται μέσα μου ανάμεσα σε μένα και τον εαυτό μου δεν έχει λήξει ακόμη κι απ' ό,τι φαίνεται δεν θα λήξει ούτε απόψε.

Είναι κι εκείνες οι απόψεις που ακούω κατά καιρούς, που λένε πως δεν μπορούν και δεν πρέπει να γίνουν όλοι επιστήμονες, οι οποίες με δυσκολεύουν ακόμη περισσότερο στο να καταλήξω ποιο είναι το σωστό για το μαθητή μου.

Και κάποιες άλλες που λένε πως με «*καμένα χαρτιά*» δεν πρέπει να ασχολούμαστε γιατί αποβαίνει εις βάρος των «*καλών*» μαθητών.

Ξέρετε, είναι από εκείνους τους μαθητές που κάθονται κάπου σε μια άκρη στα τελευταία θρανία και προσπαθούν να κρυφτούν από τη ματιά μου.

Κι όμως πολλές φορές έπιασα τον εαυτό μου να με βολεύει αυτό το κρύψιμο. Μπορούσα έτσι, κάνοντας πως δεν τον είδα, να συνεχίσω το μάθημά μου χωρίς εκείνον, να αγορεύω και να υπαγορεύω για τους άλλους και όχι για κείνον.

Κι έρχομαι μετά εγώ ο άλλος για να μου θυμίσω τη συνάντηση με τον πατέρα του.

«*Ρίξτου και καμιά σφαλιάρα δάσκαλε. Από μένα έχεις το ελεύθερο*». Η δόλια η μάνα του στεκόταν παραδίπλα βουρκωμένη.

Μου'ρθε να του ορμήσω όμως τότε σε τι θα διέφερα από εκείνον;

«*Σας παρακαλώ πολύ*» του είπα, «*Τι είναι αυτά που λέτε; Ούτε τα ζώα δεν έχουν τέτοιες συμπεριφορές. Ο άνθρωπος αφήνει πίσω του τα ζωώδη ένστικτα, δεν επιστρέφει σ'αυτά*».

Ώστε έτσι λοιπόν. «*Σφαλιάρα*» από τη μία «*καμένα χαρτιά*» από την άλλη. Οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος.

Όποιος μαθητής ξεφεύγει από το τυπικό πλαίσιο συμπεριφοράς και απόδοσης που μάθαμε και που μας βολεύει, πρέπει να εξοστρακίζεται.

«*Να φύγει, να πάει στα ΕΠΑΛ. Εκεί τουλάχιστον θα πάρει ένα απολυτήριο*». Ποιος τα λέει αυτά; Ο ίδιος που ισχυρίστηκε λίγο πριν πως είναι καλύτερο «αυτά» τα παιδιά να μαθαίνουν μία τέχνη. Ο ίδιος που κάποια άλλη φορά χλεύασε τον υδραυλικό γιατί δεν ήξερε να μιλάει σωστά. Αγράμματο τον αποκάλεσε συμπληρώνοντας: «*Τι περιμένεις; Το ΕΠΑΛ τελείωσε κι αυτό με το ζόρι*».

Το χειρότερο απ'όλα είναι πως τελικά αυτά τα παιδιά συνηθίζουν, γιατί είναι βολικό και για τα ίδια, στην ιδέα πως δεν τα καταφέρνουν, δεν αξίζουν για κάτι καλύτερο, δεν είναι δα και τα πιο έξυπνα οπότε καλύτερα να πάνε με την «*πλέμπα*». Τι τις θέλουν τις σπουδές και άλλα τέτοια μεγαλεία; Κι έτσι αποδέχονται την ανημποριά και τη δουλικότητα. Χωρίς αυτοεκτίμηση κι αξιοπρέπεια γίνονται οι

καλύτεροι συνεχιστές της αδικίας του συστήματος που και οι ίδιοι βιώνουν. Δεν θα διεκδικήσουν, δεν θα αμφισβητήσουν, δεν θα αντιδράσουν.

Κι επανέρχεται ο εαυτός μου δριμύτερος και μου θυμίζει ότι ο μαθητής αυτός είναι αγενής, καθυστερεί στο μάθημά μου, μιλάει και πετάει χαρτάκια την ώρα του μαθήματός μου και δεν επιτρέπει και στους άλλους μαθητές να παρακολουθήσουν. Του μίλησα ιδιαιτέρως, τον απέβαλα από την τάξη, τον έστειλα στο διευθυντή, κάλεσα τους γονείς του-εντάξει δεν είχε και το καλύτερο αποτέλεσμα-του ξαναμίλησα, αλλά αυτός τίποτα. Αρνείται να γράψει, να διαβάσει και γενικά να μου δείξει ότι το προσπαθεί. Κι εγώ πόση υπομονή να δείξω; Σάμπως δεν έχω κι εγώ τα δικά μου; Δεν έχω κι εγώ παιδιά με ανάγκες και προβλήματα; Τι να πρωτοθυμηθώ; Δάνεια, εφορία, υποχρεώσεις για τα παιδιά που σπουδάζουν. Και που σπουδάζουν τι θα καταφέρουν; Άνεργα θα μείνουν. Έτσι βιώνω άλλη μία προσωπική ήττα.

Μετά θυμάμαι πως αν ο μαθητής αυτός και δυο τρεις ακόμη πάνε στα ΕΠΑΛ, θα λιγοστέψουν τα τμήματα θα έχω πρόβλημα με τις ώρες. Δεν θα συμπληρώνω ωράριο και θα πρέπει να πάω και σε άλλο σχολείο. Να πάρει η ευχή. Δεν είναι καλό αυτό. Μεταξύ μας, ούτε και τόσο έντιμο είναι που το σκέφτηκα...

Ναι αλλά τότε για ποιους μαθητές πάω στο σχολείο; Μόνο για τους «καλούς»; Και θα εύχομαι να είναι όλοι τους «καλά» παιδιά, να διαβάζουν, να μην δημιουργούν προβλήματα, να σέβονται-λες κι ο σεβασμός πουλιέται στη λαϊκή με το κιλό-να προσπαθούν και να κάνουν, τέλος πάντων, ότι χρειάζεται για να έχω το κεφάλι μου ήσυχο;

Όμως, αν οι παραπάνω ευχές πραγματοποιηθούν τότε μάλλον δεν με χρειάζονται. Τις γνώσεις μπορούν να τις βρουν και στο ίντερνετ.

Καληνύχτα εαυτέ μου.